

Есе

"Морето в мен"

"Как искам все да бъде като мене - не кротко като пролет или есен, а лятото от своите оксигени да дава пулс на синята му песен." Този цитат е на поетесата Петя Дубарова. Според мен с това тя е имала в предвид, че морето е бурно, тайнствено, но и красиво.

Морето крие много тайни за които никой не знае, но все пак всеки му се възхищава. Това е море е изпълнено с копнежи и желания. Морето с необятната си шир, красящо градовете.

Обичам шума на вълните, които се разбиват в брега и това как слънцето се отразява в морето. Чувството на горещия пясък под краката ми и жаркото слънце над главата ми. Как вечер луната краси морския бряг и колко спокойно е тогава. Как птиците пеят красиви песни край морето синьо. Как хората почиват си безгрижно, забравили за всичките си проблеми. Как като се отпуснеш върху морските вълни се сливаш с живота си - цялият, истинският. Защото така влияе морето на хората. Най- обичам когато съм на плажа, в морето синьо да се вирам и да му се наслаждавам. Аз гледам морето и то е вътре в мен. Аз чувствам с него, аз дишам с него, аз мисля с него. Морето е красиво само по себе си, но хората го правят още по-красиво. То е спокойно, но и бурно. То е красиво, но и "грозно". През зимата мрачно и бурно, морето сякаш тъжи от това, че е само, като че ли му липсват хората, слънцето, горещите дни, та дори и песните на гларусите.

Когато споделиш своите мъки с морето, то ще ги поеме и ще ги отнесе надалеч. Морето е толкова красиво и спокойно, че само докато го гледаш, може да се отнесеш някъде, някъде където няма да ти се налага да мислиш за ежедневните проблеми, за работа, семейство и всичко с което се натоварва един човек.

Хората са като вълните- идват и си отиват. Понякога са шумни и бурни, а понякога са тихи, но все пак оставят следа след себе си.

Морето, което всяко лято радва малки и големи с вълните си.

Морски бриз, миди по пясъка, влага, мирис на водорасли, детски смехове и игри на брега. Това представлява нашето море.

Морето, което си играе с пясъчинките по лазурния бряг, правещо всяко камъче на дъното да изглежда все по-красиво под пречупената светлина във водата. Морето обсипано с красиви мидички, искрящи под слънчевата светлина. Морето с красивия си морски риф, което крие кой знае какви създания. Морето, което може само ние да погубим с нашето безхаберие.

Това природно явление, на което никой не може да се наслади.

Когато си на морето забравяш за всичко и се оставяш на течението.

Понякога ми се иска да намеря моя самотен остров, където мога да остана насаме със себе си, да забравя за всичко и просто да се наслаждавам на морето. Това море, което е

муза и вдъхновение на хиляди поети и художници. Морето е зимно, лятно, пролетно и есенно. То е бурно и спокойно. То е нашето детство и младост, то е частица вечност, до която се докосваме в живота си. Морето може да е спомен за едно прекрасно прекарано лято, но може и да е лош спомен. Морето може и да бъде спомен от детството или несбъдната мечта. Може да бъде тръпка или несподелена любов.

Морето може да бъде всичко което си поискаме. Морето е незаменима частица, която винаги ще бъде част от мен. Спомен, който никога няма да забравя. То е мой верен приятел и никой няма да успее да успее да промени това, защото сините вълни ще останат да живеят в мен завинаги. Във всичко може да се открие красота стига душата да може да я види.

"Това море е светиня- развихрено, възторжено и младо и всяка моя болка ще угасва пред него щом докрай я изповядвам."